

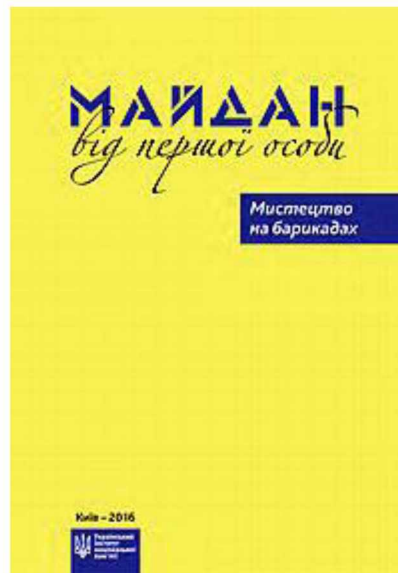
20 лютого - День Героїв Небесної Сотні

- Указ Президента України «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні»
-

- У Києві вшанують Героїв Небесної Сотні
- Сайт-меморіал пам'яті Героїв Революції Гідності в Україні зими 2013 – 2014 років

«Майдан від першої особи. 45 історій Революції Гідності»

«Майдан від першої особи. Мистецтво на барикадах»

[Небесна Сотня. На сторожі Гідності \(соціальні ролики\)](#)

Сидорчук Юрій Володимирович

(10.11.1961 – 28.06.2014)

Життєпис

Сидорчук Юрій Володимирович народився в с. Дерно Ківерцівського району Волинської обл. в сім'ї простих робітників. В сім'ї виховувалося 5 дітей. В 1969 році трагічно загинув батько і мати залишилась сама з дітьми, в недобудованому будинку та з усіма життєвими проблемами які лягли на плечі їй і дітям. Після закінчення 8 класів Дєрнівської середньої школи Юрій пішов навчатися до Луцького ПТУ № 2 на електрогазоварювання. Потім армія. Після закінчення строкової служби залишився по контракту. Проживав з родиною у місті Києві. Займався підприємницькою діяльністю. Після розвалу союзу перевівся служити в «Десну». Звільнився з армії після 10 років служби. Одружився і проживав з дружиною Зоєю в м. Києві, б-р. Кольцова. Брались за будь-яку роботу щоб якось вижити та встати на ноги. Згодом народилася донька Ганна. Більше 20 років займався підприємницькою діяльністю разом з дружиною.

Тяжко переживав події в країні з початку революції. Не міг стояти осторонь і дивитись на знуцання влади над простими людьми. Покинув робоче місце вдень 18 лютого, почувши страшну звістку про те, що відбувається на Майдані Незалежності і безстрашно вирушив в епіцентр подій.

Цього ж дня , в запеклому протистоянні отримав вогнепальним пораненням голови. В коматозному стані, в 00:50, вже 19 лютого, доставлений в Інститут нейрохірургії. 27 лютого за сприянням організації «Людина в скруті» разом з групою інших поранених учасників Майдану був перевезений на лікування до Чехії. Перебував у комі 130 днів.

Спочатку місяць лікувався у Празі, згодом був доправлений до м. Оломоуц. Переніс складне запалення мозку, сепсис крові. Смерть настала внаслідок зупинки серця.

Був справжнім патріотом своєї країни, плекав українську мову, свій народ і свою землю, шанував українські традиції. Поклав життя за майбутнє і волю своєї держави. Посмертно був нагороджений званням Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» — за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності.

Церемонія прощання відбулась у празькому крематорії «Страшніце». У церемонії взяла участь дружина, донька, представники посольства України в Чехії, зокрема, посол Борис Зайчук, близькі та знайомі Юрія та українці, які там живуть і працюють. 4 червня прах Юрія Сидорчука в рамках чеської міжвідомчої гуманітарної програми MEDEVAC за сприяння посольства України в Чехії перевезли в Україну. Прощання з Героєм Небесної сотні відбулося на Майдані 6.07.2014, похований на київському місцевому кладовищі «Берківці».

Бойків Володимир Васильович

(05.02.1955 – 19.02.2014)

Життєпис

Народився 5 лютого 1955 року у Львові. Його батько, колишній боєць дивізії "Галичина", вижив у часи Другої світової війни та сталінських репресій і постійно перебував під наглядом КДБ; він виховував сина на засадах того, що Україна повинна бути незалежною та самостійною. Закінчив Львівський політехнічний інститут (нині – Національний університет "Львівська політехніка"). Усе життя працював будівельником, згодом став керівником будівельної фірми. З 2000 року разом з родиною мешкав у Києві, б-р. Кольцова, проте зі Львовом тримав тісний зв'язок, адже тут залишилися родичі, друзі, шкільні товариші.

Дуже любив Україну, її культуру та історію, був справжнім патріотом своєї Батьківщини, відчував біль своєї держави, вболівав за її долю, підтримував її в боротьбі за свободу, прагнув їй добра та кращого майбутнього, мав активну громадянську позицію, не міг миритися з безправ'ям та соціальною несправедливістю, був готовий віддати заради рідної землі найцінніше – своє життя.

18 лютого 2014 року вирушив на Майдані Незалежності у Києві, де став активним учасником Революції гідності. 19 лютого 2014 року загинув внаслідок трьох вогнепальних поранень, кулі снайпера поцілили у печінку й селезінку, хребет та голову. Похований у Львові на Личаківському цвинтарі (поле 67).

Указом Президента України Петра Порошенка № 890/2014 від 21 листопада 2014 року за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності Володимиру Васильовичу Бойківу посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

Мовчан Андрій Сергійович

(17.01.1980-20.02.2014)

Життєпис

Мешкав у Святошинського районі міста Києва. Спочатку працював на залізниці. Працював у Національному театрі ім. І. Франка майстром сцени. Член Демократичного альянсу. Був волонтером на Майдані, розносив їжу на барикади.

Завдяки своїм демократичним поглядам Андрій Мовчан брав активну участь у Помаранчевій революції 2004 року і з першого дня був на Євромайдані – волонтером та в самообороні. Дуже любив Україну, її культуру та історію, був справжнім патріотом своєї Батьківщини, відчував біль своєї держави, вболівав за її долю, підтримував її в боротьбі за свободу, прагнув їй добра та кращого майбутнього, мав активну громадянську позицію, не міг миритися з безправ'ям та соціальною несправедливістю, був готовий віддати заради рідної землі найцінніше – своє життя.

Загинув 20 лютого від кульового поранення на барикадах. Проникаюче кульове поранення стегна, куля зачепила стегнову вену.

Тіло Андрія вшановували в театрі, на Майдані, далі провозили містом та до будинку, де він проживав. Він був кілька разів з акторами на гастролях у театрі Заньковецької у Львові. Увесь театр Заньковецької приїздив до Києва провести Андрія.

Тіло Андрія привозили до Чернігова на Красну площу у суботу, 22 лютого, аби люди під час віче могли попрощатися з героєм, вшанувати його пам'ять. Ховали Андрія у неділю, 23 лютого, у селі Великі Осняки на Ріпкинщині, де зараз живе його мати Валентина Мовчан.

Коли труну з тілом Андрія Мовчана заносили на кладовище, люди кричали: «Герой!». А шлях до могили був устелений живими квітами.

Указом Президента України Петра Порошенка від 21 листопада 2014 року за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності Андрію Сергійовичу Мовчану посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка".

Мазуренко Павло Анатолійович

(02.12.1971 – 22.12.2013)

Життєпис

Народився 2 грудня 1971 в м. Любар на Житомирщині, згодом сім'я переїхала до Сакського району Криму. 1989-1995 навчався на Радіотехнічному факультеті КПІ, після завершення якого залишився в Києві.

Працював у Києві інженером-програмістом. Відвідував мітинг на Євромайдані. Мав багато друзів, дуже розумний, добрий, чесний, інтелігентний, тонке почуття гумору, захоплювався музикою, грою на гітарі – життєве кредо: «все преходящее – музыка вечная!».

У грудні 2013 року неодноразово відвідував Майдан Незалежності у Києві, де був активним учасником Революції гідності. Увечері 18 грудня 2014 року близько 18:00 Павла Мазуренка по дорозі додому на вулиці Гната Юри на Борщагівці біля торговельного центру "Квадрат" перестріли люди в чорній формі, в бронежилетах і шоломах, попросили документи. Павло Мазуренко надав копію паспорта з кримською пропискою, після чого люди у формі жорстоко побили його палицями і ногами, кинули лежачого на землі та втекли. Закривавлений Павло Мазуренко зміг самостійно дістатися додому, звідки пізніше був шпиталізований до Київської міської клінічної лікарні № 12, де 22 грудня 2014 року помер внаслідок отриманих травм через поламані ребра та пробиті легені. Похований у місті Вишневе Києво-Святошинського району Київської області.

Указом Президента України Петра Порошенка від 21 листопада 2014 року за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності Павлу Анатолійовичу Мазуренку посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка".

Максимов Дмитро В'ячеславович
(17 листопада 1994, Київ — 19 лютого 2014, Київ)

Життєпис

Навчався у школі № 118 міста Києва.[1] З дитинства писав вірші, музику та сам її виконував. Записано диск з його піснями.

Майстер спорту України, срібний (у командному заліку) призер та бронзовий (в особистому заліку) призер з дзюдо Дефлімпійських ігор у Софії 2013 року. Бронзовий призер Чемпіонату світу зі східних єдиноборств серед глухих, що проходив на острові Маргарита (Венесуела) з 17 по 24 вересня 2012 року. Він був надією національної збірної спортивної команди України.

Указом Президента України № 664/2013 за досягнення високих спортивних результатів на XXII літніх Дефлімпійських іграх у м. Софії, виявлені мужність, самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України нагороджений Орденом «За заслуги» III ступеня.

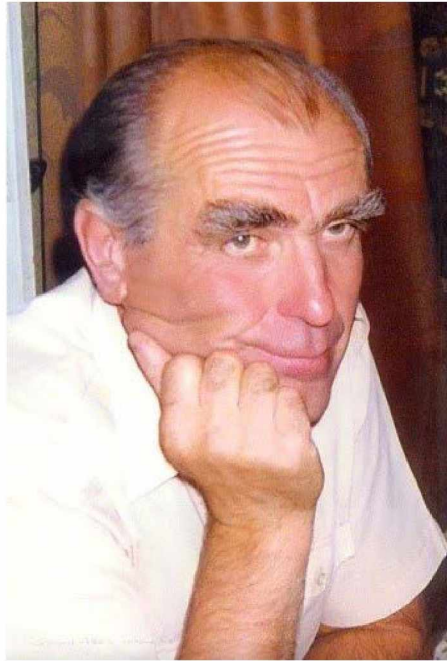
Прийшов демократично відстоювати українську державу на мирний мітинг на Майдані Незалежності у Києві.

За словами 48-річного свідка Вадима Сизоненка, 18 лютого 2014, після того, як протестувальники підпалили 2 БТРи, розлючені силовики спецпідрозділу «Сокіл» кинули в натовп протестувальників бойову протипіхотну осколкову гранату, котра попала Дмитру в плече і в той момент вибухнула. Сизоненко переконаний, - Дмитро ціною свого життя уберіг його і всіх інших навколо — тіло стримало вибухову хвилю і більшість осколків гранати. Хірург, котрий оглядав тіло, також підтвердив вибух бойової гранати. Від вибуху гранати йому відірвало руку і сильно понівечило тіло. У Будинку профспілок він помер від втрати крові, його тіло декілька днів лежало в Михайлівському золотоверхому соборі. 21 лютого 2014 р. Дмитра впізнали рідні серед загиблих.

Належить до названої народом «Небесної сотні».

У школі № 118 міста Києва, де навчався хлопець, відкрили меморіальну дошку на честь Дмитра.

Нагороджений званням Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (21 листопада 2014, посмертно) — за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності.

Нечипоренко Анатолій Ілліч

(1 вересня 1941, смт. Брусилів — 11 квітня 2014, Київ)

Життєпис

Анатолій проживав у Києві. Народився 1 вересня 1941 року в смт Брусилів Житомирської області.

Закінчив 7 класів Брусилівської середньої школи №1 і в 14 років працював різноробочим на цегельному заводі.

У 18 років закінчив курси водіїв і був призваний до лав Радянської Армії.

Після закінчення служби в армії почав працювати в автобусному парку №1, водієм рейсового автобуса. Пізніше перейшов в таксомоторний парк №1 м. Києва - водієм таксі. З 1988 року і до пенсії працював у «Київзовніштрансі» на міжнародних перевезеннях.

Після виходу на пенсію працював в охороні гаражного кооперативу «Пролісок». У нього залишилися дружина Олена Іванівна, дочка Анна, онуки Андрій і Владислав, сестра Катерина Іллівна.

З майданівцем попрощалися його друзі та родичі у Михайлівському соборі.

За словами доньки Анни, загиблий не був постійно на Майдані. Приходив лише тоді, коли мав таку можливість, адже до останніх днів життя мав роботу - працював в охороні гаражного кооперативу.

Був пацієнтом Київської міської клінічної лікарні N17 за адресою пров. Лабораторний, 14 (відділення політравми). Побитий беркутом під час штурму 18 лютого 2014 р. на вул. Інститутській. Знаходився у реанімації (2й поверх) у дуже важкому стані.

Анатолій Ілліч Нечипоренко був травмований 18 лютого. Мав закриту черепно-мозкову травму і вдавнений перелом кісток черепа. Весь цей час був в комі.

Помер 11 квітня 2014 року в Київській міській клінічній лікарні № 17. У Анатолія Ілліча залишилися дружина, дочка та онуки Андрій і Владислав.

Належить до названої народом «Небесної сотні».

Нагороджений званням Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (21 листопада 2014, посмертно) — за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності.